

Bediüzzaman ve kardeş kavgası

Ağabeyimle birlikte evimizin arka sokağındaki ilkokula gidiyorduk ve sabahçıydık.

Ben üçüncü, ağabeyim ise beşinci sınıfa gidiyorduk. Dersten sonraları ise babama yardım için dükkâna giderdik. Savaş ve yokluk haberleri Emirdağlıların yaşama sevincini kırmıştı. Ama buna rağmen komşularımızın gelir seviyesi birbirine yakın olduğun için herkes birbirleriyle yardımlaşarak bu günlerin geçmesini bekliyordu.

Dükkânımız çarşı merkezindeydi. Babam sokakta boş işlerle uğraşmayalım diye bize okul sonrası dükkânda ayak işleri yaptırdı. Dükkânımızın içi küçük olduğundan ağabeyimle dükkânın önüne attığımız kürsülerde / sandalyelerde otururduk. Babamın istediği bir iş oldu mu hemen koşarak yerine getirirdik. Ağabeyimle aramızda iki yaş fark olmasına rağmen kavgalarımız eksik olmazdı. Ağabeyimle kavgalarımızın en büyük sebebi bana büyüklük taslayarak iş yaptırmasıydı.

Babam bir öğle sonrası: “Çocuklar mal almaya gidiyorum, hemen dönerim, dükkâna göz kulak olun!” diyerek çıkıp gitti. Babam dükkândan ayrılalı daha birkaç dakika dahi olmamıştı ki ağabeyim dükkânın içine daldı ve babamın koltuğuna gömülerek oturdu. Bana emrederek: “Hadi bakalım boş oturma! Rafların tozunu al! Sonra da kapı önünü süpür!” dedi.

Ağabeyim Zeki, kendini babamın yerine koyarak bana iş yaptırmaya kalkması sinirlerimi alt üst etmişti. Ağabeyim sesini bir ton daha yükselterek: “Hadi hadi! Çabuk! Rafların da tozunu alacaksın!” dedi. Ağabeyime karşı sakin olmaya çalıştım, ama sesini gittikçe daha da yükseltiyordu. Bir anda ayağıma iğne batmış gibi ayağa fırladım. Ağabeyime: “Sen kendini ne sanıyorsun! Ben iş miş yapmıyorum!” dedim. Ağabeyim koltuktan hışımla kalkarak gömleğimin yakasından tuttuğu gibi beni dükkândan iterek sokağa kadar sürükledi. Sokak ortasına geldiğimizde suratıma bir tokat indirdi. Ben de can havliyle kendimi kaybederek onun yüzüne bir yumruk indirdim. Bir birimizin yakasından tutarak yere düştüğümüzde biri ceketimden tutarak beni yerden kaldırdı. Başımı kaldırıp baktığımda bu Zübeyir Ağabey idi.

Zübeyir Ağabey bizi ayırdıktan sonra parmağıyla bize bir yeri gösteriyordu. Bu arada babam da dükkâna gelmişti. Babam, Zübeyir Ağabey'in işaret ettiği yere baktıktan sonra: "Ben işi Üstad Hazretleri'ne bırakıyorum!" diyerek dükkâna geçti.

"Bediüzzaman Dede" dükkânımızın karşısındaki evin ikinci katın da oturuyordu. O gün Zübeyir Ağabey'le Üstad Hazretleri pencereden ağabeyimle olan kavgamızı görmüş. Zübeyir Ağabeyi hemen göndererek kavgayı ayırmasını ve bizleri yanına getirmesini söylemiş. 'Bediüzzaman Dede'yi tanırdık. Çarşıya çıktığında mahallenin bütün çocuklarıyla yanına gider elini öperdik. Zübeyir Ağabey: "Çocuklar, Üstad Hazretleri sizi bekliyor" dedi. Yolun karşısına geçtik tahta merdivenlerden ikinci kata çıktık. Zübeyir Ağabey'in dediği gibi önce abdest aldık, sonra kapıyı çalarak içeri geçtik. Bediüzzaman Hazretleri'nin huzurunda el pençe ayakta, başlarımızı kaldırmadan bekledik.

Bediüzzaman Hazretleri bu arada göz ucuyla bizi izliyordu. Bir süre sonra bize: "Niye kavga ediyorsunuz?" diye bir soru yöneltti. Hiç birimizden ses çıkmadı. Üstad: "Siz ikiniz kardeşsiniz, birbirinizi sevmeniz gerekirken kavga etmeniz beni çok üzdü!" dedi. Başımız önümüzde Bediüzzaman Hazretleri'nin söylediklerini dinliyorduk.

Bediüzzaman Hazretleri: "Çocuklar! Biz üç kız, dördü erkek toplam yedi kardeşlik. Yıllardır kardeşlerimi ve akrabalarımı görmedim. Kırk-elli yıldır hiç göremediğim kardeşlerim var. Kardeşim Abdülmecit yakın bir şehirde olmasına rağmen onu göremiyorum. Bu gurbette hasta, yaşlı, akrabasız ve kardeşsiz olmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. İnanın, kardeşlerimden birini bir defa dahi görmek için dünyaları verirdim. Hâlbuki siz kardeşler her gün berabersiniz. Buna şükretmeli ve bunun kıymetini bilmelisiniz" dedi.

Sonra: "Hadi bakalım, şimdi bir birinize sarılın ve barışın! Bir daha kavga etmeyeceğinize dair bana söz verin!" dedi. Bediüzzaman Hazretleri bize bunları söylerken sesindeki çatallaşma yüreğimi incitmişti. Bir an kendimi onun yerine koyduğumda baştan aşağı titredim. Ayağa kalkarak 'Üstad Dede'nin elini saygıyla öptükten sonra gerçek birer kardeş gibi birbirimize sarılıp kucaklaştık. Bir birimizden özür diledik ve ağabeyimle bir birimizi yeni bulmuş gibi sevindik. Başımız önümüzde odadan çıktık.

Bu kavga, ağabeyimle ömrüm boyunca yaptığım son kavgam olmuştu.

Misbah ERATİLLA 18 Aralık 2016, Pazar Yeni Asya Gazetesi
m.eratilla@gmail.com